

ЧАСТИНА ПЕРША

1

Хакери та палички для їжі

— Ти знайшов останніх двох? — голос у слухавці був сердитим і хрипким, як шини, що їхали по битому склу.

— Ще ні, — відповів добре одягнений чоловік на іншому кінці дроту. — Поки ні. Але віримо, що ми вже близько і вони досі не знають, що на них полюють.

— Ти *віриш*, що майже дістав їх?

— Ну, вони — двоє дїтлахів з мільярда, шукати їх — ніби шукати загублені палички для їжі у Китаї.

— І що ти хочеш, щоб я передав правлінню?

— *Нагадай* правлінню, що я вже знайшов п'ятнадцять з сімнадцяти дітей. Я запропонував винагороду мільйон доларів за двох, які ще на волі, залучив хакерів для прочісування інтернету, тож ціла команда слідчих продирається крізь сигнали про їхню локацію по всьому світу. Знайти їх — лише питання часу. Або вони самі втраплять в одну з наших пасток.

— *Час* не на нашому боці, — жорстко відрізав голос. — Ті діти вже занадто дорослі. Ти в курсі, як складно перетворитися в такому віці.

— Я знаю, як ніхто інший, — відповів стильний чолові'яга, стукаючи своєю вкритою рубінами ручкою по столу. — Але в мене свої методи. І якщо вони не обернуться, завжди є Камера 25.

— Так. Завжди є Камера 25, — похмуро відповів голос у телефоні після довгої паузи.

2

Початок

Не те щоб я шукав собі проблем. Мені й не треба було. З моїм зростом вони самі знаходили мене. Мене звати Майкл Вей. Історія, яку я хочу вам розповісти, дивна. Вкрай незвична. Це моя історія.

Якби ви зустріли мене на шляху додому зі школи, ви б узагалі не помітили мене. Бо я така ж дитина, як і ви. Я так само ходжу до школи. Наді мною знущуються, як і над вами. Але на відміну від вас я живу в Айдахо. Не питайте мене, до якого штату належить Айдахо. Айдахо *і* є штатом. Те, що більшість людей поняття не має, де знаходиться Айдахо, було однією з причин, чому ми з мамою переїхали сюди — щоб люди не знайшли нас. Але це частина моєї розповіді.

Окрім життя в Айдахо, я відрізняюся від вас ще дечим. По-перше, у мене синдром Туретта*. Ви, либонь, знаєте набагато менше про хворобу Туретта, ніж про Айдахо. Зазвичай, коли хтось на телебаченні вдає, що має синдром Туретта, то вони кричать образливі слова чи гавкають, мов ті пси. Насправді більшість з нас такого не роблять. Здебільшого я занадто часто кліпаю очима. Якщо мені дійсно погано, я прочищаю горло чи видаю звук ковтання. Іноді це боляче.

---

* Генетичний розлад центральної нервової системи, який характеризується багатьма нервовими скороченнями тіла та щонайменше одним голосовим впродовж дня. — *Тут і далі — прим. пер.*

Іноді діти сміються з мене. Мати синдром Туретта нелегко, але з вами можуть трапитися й гірші речі: наприклад, ваш батько може померти від серцевого нападу, коли вам лише вісім. Повірте мені, ось це набагато страшніше. Я досі не відійшов. Може, й ніколи не переживу це.

Є ще дещо, чого ви про мене не знаєте. Це мій секрет. Щось, що лякає людей сильніше, ніж ви б могли уявити. Ця таємниця — головна причина нашого переїзду до Айдахо. Але, знову ж таки, це все — частина моєї історії. Тож я цілком можу розповісти її вам.

3

Дуже неприємне місце

Офіс містера Далстрома — таке саме добре місце для початку, як і всі інші. Або таке ж погане. Річ у тім, що містер Далстром — директор старшої школи Меридіан, в якій я навчаюсь. На мою думку, дев'ятий клас — найгірший період у житті. А зараз я опинився у найнеприємнішому місці цього і так невеселого простору — у кабінеті директора. Я сидів у офісі містера Далстрома, глипаючи, мов навіжений.

Ви вгадаєте, якщо припустите, що я не фанат містера Далстрома, до того ж він констатує очевидне фразами на кшталт «дихати — важливо» чи «рисові хлібці — найкраща їжа всіх часів». Містера Далстрома у Меридіані не любив ніхто, крім міс Дункан, яка керувала хором. У неї на робочому столі було фото директора, на яке вона раз по раз кидала м'який і задумливий погляд. Кожного разу, як містер Далстром підходив до системи оповіщення, вона несамовито стукала своєю паличкою по пюпітру, щоб ми затихли. Після його слів вона червоніла та пітніла і нагадувала, як нам пощастило проходити крізь підступну пустку старшої школи з таким статним і непохитним захисником системи державної освіти.

Містер Далстром скидався на лисе худе опудало чоловіка з випнутим животом. Уявіть вагітного Авраама Лінкольна без бороди та з жовтою перукою замість капелюха і ви складете картинку. На вигляд йому сто

років. Це щонайменше. Коли я був у п'ятому класі, вчитель сказав нам, що найлегший спосіб відрізнити «ПРИНЦИП» (що лежить в основі законів та етики) та «ПРИНЦИПАЛА» (старший посадовець у місті за часів Давнього Риму) полягає у тому, що принципал — твій «ПАЛ»* (себто друг, товариш). Але повірте мені, що містер Далстром ніколи не бачив слова «друг» у назві своєї посади.

Це вже вдруге за місяць мене викликали до його офісу за те, що хтось інший зробив зі мною. Містер Далстром полюбляв карати жертв.

— Здається, ви вже вдруге у моєму офісі цього місяця, — сказав мені містер Далстром з напів-заплющених повік. — Це так, містере Вей?

Це була ще одна риса містера Далстрома — він любив ставити питання, на які вже знав відповіді. Я так до пуття і не розумів, маю я відповідати чи ні. Тобто він знав відповідь, я знав її теж, то в чому прикол? Зрештою, це вже вдруге цього місяця Джек Вранес з друзками зачинили мене у моїй же шафці. Лиш цього разу вони перевернули мене догори дригом і я ледь свідомість не втратив, допоки сторож не відчинив мою шафку та не потягнув мене до директора.

Джеку Вранесу було десь сімнадцять і він досі вчився у дев'ятому класі. Його залишали на другий рік стільки разів, що у нього вже з'явилися права, машина, вуса і татуювання. Він іноді називав себе Шакалом, що було доволі точним описом, позаяк і він, і тварина харчувалися меншими ссавцями. Джек мав

---

* Тут — гра слів, що означає директора школи.

біцепси розміром зі стиглий флоридський апельсин і не боявся використовувати їх. Він і його посіпаки Мітчел і Вейд дивилися бої без правил, а Джек брав уроки бразильського джиу-джитсу у спортзалі поруч зі школою. Головною метою його життя було битися в октагоні*, де б він міг бити людей за гроші.

— Так і є? — повторив Далстром, досі дивлячись на мене.

Я здригнувся принаймні дюжину разів, перш ніж промовив.

— Але, сер, це не моя провина. Вони запхали мене всередину моєї шафки ногами догори. — Його не особливо зворушив мій стан, тож я продовжив. — Їх було троє і вони набагато більші за мене. *Дуже великі.*

Мої надії на симпатію розбилися об славнозвісний «смертельний погляд» містера Далстрома. Дійсно, його треба побачити, щоб осягнути. Останньої чверті, коли ми вивчали грецьку міфологію і дійшли до частини про Медузу — жінку-горгону, яка могла перетворювати людей на камінь, дивлячись їм у вічі, — я зрозумів, звідки з'явився містер Далстром. Може, це через синдром Туретта, але я бовкнув: «вона має бути прапрапрапрабабусею містера Далстрома».

Усі засміялися, окрім, власне, містера Далстрома, який обрав саме цей час, щоб зазирнути до нашого класу. Я провів тиждень на позакласних уроках, які не були вже такими поганими, бо принаймні я звільнився від Джека та його зграї, яких ніколи не залишали після уроків, байдуже скільки дітей вони запхали

---

* Восьмикутний ринг у дисципліні UFC.

у сміттеві баки на ланчі чи закрили у їхніх шафках. Хай там як, але цього було достатньо, щоб потрапити до списку проблемних учнів містера Далстрома.

— Містере Вей, вас не можна запхати в шафку без вашої згоди, — сказав містер Далстром, либонь, найтупішу річ, коли-небудь промовлену у школі. — Ви мали опиратися.

Це як закидати комусь, вдареному блискавкою, що він стояв на її шляху.

— Та я намагався, сер.

— Виходить, недостатньо сильно, — він взяв ручку. — Хто ці хлопці, які, з ваших слів, запхали вас до шафки?

Містер Далстром нахилив голову на одну сторону, ручка нетерпляче хиталася перед ним. Я спостерігав за ручкою та її гіпнотичною траєкторією.

— Я чекаю, містере Вей. Їхні імена?

Я у жодному разі не міг сказати йому. По-перше, він вже знав, хто зробив це. Всі в курсі, що Джек закидає до шафок більше дітей, ніж зошитів. По-друге, здати Джека — найкоротший шлях до смерті. Я просто дивився на містера Далстрома, навіжено глипаючи.

— Перестаньте смикатися та відповідайте на моє питання.

— Я не можу сказати вам, — зрештою видавив я з себе.

— Не можете чи не хочете?

«Обери одне», — подумав я.

— Я забув, хто зробив це.

Містер Далстром усе ще дивився на мене з-під своїх наполовину прикритих вії.

— Просто зараз? — він перестав гратися зі своєю ручкою та поклав її на стіл. — Сумно це чути, містере Вей. Зараз вам доведеться прийняти своє покарання. Один місяць відпрацювань після уроків. Я сподіваюся, що ви знаєте, де їх проводять.

— Так, сер. У їдальні.

— Добре. Тож ви без проблем знайдете туди дорогу. Як я казав, містер Далстром чудово карав жертв. Він підписав записку про запізнення та простягнув її мені.

— Віддайте це своєму вчителю. Можете йти до класу, містере Вей.

— Дякую, сер, — сказав я, не до кінця упевнений, за що я взагалі дякував йому. Я вийшов з офісу директора та повільно поплентався довгим пустим коридором до кабінету біології. Стіни були завішені постерами баскетбольного Клубу підвищення кваліфікації* із закликами на кшталт «Уперед, Воїни, втопіть Вікінгів!» та іншими такого самого штибу в яскравих кольорах. Я забрав свій рюкзак з шафки та пішов до класу.

Мій вчитель біології, містер Поулсен, невисокий чоловік із залисинами, густими бровами та масивним начосом, читав лекцію і спинився на половині речення, коли я зайшов.

— Радий, що ви вирішили приєднатися до нас, містере Вей.

---

* Об'єднання батьків гравців, які піклуються про команду та допомагають їй.

— Вибачте, я був у директора. Містер Далстром сказав віддати це вам.

Я передав свою записку. Він взяв папірець, не глянувши на нього.

— Сідайте. Ми готуємося до завтрашнього тесту.

Усі очі в класній кімнаті зосередились на мені, поки я йшов до своєї парти. Я сів на другому ряді з кінця, просто за своїм кращим другом Остіном Ліссом — одним з найрозумніших хлопців у Всесвіті. Ім'я Остіна схоже на європейське, але мама назвала його так, бо він народився в місті Остін, штат Техас. Це було його особистим прокляттям, що вона записала його ім'я неправильно*. Я підозрював, що Остіна всиновили, бо не розумів, як такий розумник міг народитись у тієї, хто не здатна написати правильно назву міста, в якому жила. І хоча мати Остіна не була найрозумнішою жінкою, я дуже любив її. Вона розмовляла з техаським акцентом і називала всіх «милими». Це може виглядати набридливо, але насправді це не так. Вона завжди була доброю та зберігала запас червоної лакриці у своїй коморі, бо знала, що я любив її. А моя мати не купувала солодощів.

Остіна ніколи не запихали у його шафку, бо, ймовірно, він був ширшим за неї. Але Джек і його друзі не давали йому спокою. Звісно, ні. Насправді Джек і його посіпаки жорстоко принизили Остіна. З нього зняли штани на людях.

---

* Англійською мовою Остін — назва міста — пишеться не Ostin (а саме так було записано в документах хлопця), а Austin.

— Як усе пройшло з Далстромом? — прошепотів Остін.

— Жорстко, — похитав я головою.

Коли я вмовився, Тейлор Рідлі, яка займала парту ліворуч, посміхнулася мені. Тейлор — черлідерка й одна з найвродливіших дівчат у Меридіані. Вона одна з найкрасивіших дівчат у всіх старших школах будь-де у світі! З обличчям, достойним обкладинки модного журналу, довгим світло-каштановим волоссям і великими карими очима кольору кленового сиропу. Оскільки я тут розповідаю все абсолютно чесно, то зізнаюся, що захопився нею у ту ж секунду, коли її побачив. Менше ніж за день я зрозумів, що всі у Меридіані зробили так само.

Тейлор завжди гарно ставилася до мене. Раніше я думав, що вона добра, бо я їй подобався, але насправді вона з тих, хто добрий до всіх. Гарний чині — не мало значення. Вона була недоступною для мене. Хлопці з її ліги були набагато вищими за мене. Тож я ніколи нікому не казав про свою секретну закоханість, навіть Остіну, якому я розповідав усе. Деякі мрії просто соромно розкривати.

Хай там як, коли Тейлор дивилася на мене, мої нервові скорочення були нестримні. Стрес робить це з людьми, хворими на синдром Туретта. Я примусив себе не кліпати, коли сів і дістав з рюкзака свій підручник з біології. Є ще дещо про мої нервові скорочення. Якщо я дуже сильно постараюся, я можу відкласти їх початок, але не здатен змусити їх зникнути назавжди. Це як сильний свербіж. Ви можете ігнорувати його, але він посилюватиметься, поки ви

не почухаєте. Я вивчив методи, щоб приховати свої сіпання. Типу, часом я кидаю олівець на підлогу, а коли нахилиюся, щоб підняти його, то глипаю чи кривлю обличчя, немов навіжений. Упевнений, що діти навколо мене думають, що я незграбний, бо іноді я скидаю олівець по п'ять-шість разів за один урок. Коротше, між Далстромом, Джеком і Тейлор я глипав, як неоновий знак.

— Добре, учні, сьогодні ми говоримо про електрику та тіло. «Я співаю про тіло електричне», казав поет Вітмен. Хто, скажіть на милість, може описати роль, яку електрика відіграє в організмі? — почав наново Поулсен. Він оглянув кімнату своїм пильним поглядом, явно розчарований нестачею ентузіазму. — Вам краще вивчити це, люди. Це питання буде завтра у тесті.

— Електрика рухає наше серце, — сказала дівчина на передньому ряду з масивними браслетами.

— Вірно, — сказав він. — А що ще?

Тейлор підняла руку.

— Вона керує всіма нашими нервами та думками.

— Це правильно, міс Рідлі. А звідки походить ця електрика? — він роззирнувся по кімнаті. — Звідки беруться ці електричні розряди? Давайте, люди.

Небезпечна зона починалася, коли ніхто не відповідав, бо тоді він починав полювати на тих, хто найменш вірогідно знав точну відповідь.

— Як щодо вас, містере Морріс?

— Ем-м-м, батарейки?

Весь клас зареготав.

— Неймовірно, — сказав Поулсен, хитаючи головою. — Батарейки. Добре, містере Морріс, можливо, час вам їх замінити, бо термін дії явно закінчується. Звідки береться електрика, містере Вей?

Я ковтнув.

— Електроліти? — сказав я.

— Це було би правдою, містере Вей, якби ви були електричним вугром.

Усі знову засміялися. Тейлор глянула на мене із симпатією. Я кинув свій олівець на підлогу. Остін підняв свою руку.

— Містере Лісс, — промовив Поулсен. — Просвітіть нас.

Остін виструнчився на своєму стільці, ніби готувався виголосити лекцію, що було правдою.

— Тіло людини генерує електричний струм завдяки концентрації хімічних речовин у нервах під час процесу, званого як біоелектрогенез. Коли подається нервовий сигнал, іони калію вивільняються з нервових клітин, а іони натрію запливають у них. Обидва види іонів мають різний заряд, тож різниця в іонних концентраціях всередині та ззовні нервових клітин утворює іскру, яку наше тіло переробляє в електрику.

— Браво, містере Лісс, Гарвард чекає на вас. Для тих, хто поняття не має, що містер Лісс тільки-но розповів, я напишу на дошці. Біо-елек-тро-генез.

Коли Поулсен повернувся спиною, Остін розвернувся до мене та прошепотів:

— Так що сталося з Далстромом? Джек отримав покарання?